

УДК 343.85

В.В. Белінська,
аспірантка кафедри кримінально-виконавчого
та кримінального права Навчально-наукового інституту права,
правоохоронної діяльності та психології,
Пенітенціарна академія України, м. Чернігів,
<https://orcid.org/0009-0004-3903-4520>

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ТА ОСНОВНІ НАПРЯМИ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТА ІНДИВІДУАЛЬНОГО ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ

Анотація. У статті досліджено теоретико-правові засади та основні напрями діяльності Державної міграційної служби (ДМС) України як суб'єкта індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням. Обґрунтовано, що в умовах активізації міграційних процесів, поширення нелегальної міграції, використання підроблених документів і неврегульованості правового статусу окремих категорій іноземців та осіб без громадянства зростає значення превентивної функції ДМС України у забезпеченні безпеки держави й суспільства.

Визначено, що індивідуальне запобігання у діяльності ДМС України має персоналізований характер і спрямовується на виявлення осіб, поведінка, правовий статус або соціальні зв'язки яких можуть свідчити про криміногенні ризики. Акцентовано, що така діяльність реалізується шляхом перевірки законності перебування іноземців та осіб без громадянства в Україні, виявлення фактів використання підроблених документів, проведення профілактичної та роз'яснювальної роботи, застосування адміністративно-правових заходів реагування, а також участі у процедурах примусового повернення і видворення. З'ясовано, що ефективність індивідуального запобігання у міграційній сфері залежить від належної міжвідомчої взаємодії ДМС України з Національною поліцією України, Службою безпеки України, Державною прикордонною службою України, органами соціального захисту та іншими суб'єктами профілактики. На підставі узагальнення статистичних і практичних матеріалів доведено, що заходи міграційного контролю, ідентифікації, заборони в'їзду, примусового повернення та видворення є важливими інструментами індивідуальної кримінологічної профілактики. Зроблено висновок, що ДМС України доцільно розглядати не лише як орган адміністративного управління у сфері міграції, а і як важливий елемент системи індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням.

Ключові слова: Державна міграційна служба України, індивідуальне запобігання, кримінальні правопорушення, міграційна сфера, нелегальна міграція, іноземці, особи без громадянства, криміногенні ризики, примусове повернення, примусове видворення.

Постановка проблеми. У сучасних умовах міграційні процеси безпосередньо впливають на стан національної, державної та громадської безпеки, а також на ефективність функціонування системи запобігання кримінальним правопорушенням. Незаконна міграція, використання підроблених документів, неврегульованість правового статусу окремих категорій іноземців та осіб без громадянства, залучення мігрантів до протиправної діяльності, а також ризики транснаціональної злочинності зумовлюють необхідність посилення превентивної складової діяльності державних органів, уповноважених у сфері міграції.

Особливе місце серед таких органів посідає Державна міграційна служба (далі – ДМС) України, яка, реалізуючи державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів, взаємодіє з широким колом осіб, поведінка або правовий статус яких можуть свідчити про наявність криміногенних ризиків. У цьому аспекті ДМС України виступає не лише суб'єктом адміністративно-правового регулювання міграційних процесів, а й важливим учасником індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика діяльності ДМС України як суб'єкта запобігання кримінальним правопорушенням досліджувалася у працях С. В. Албула, І. К. Василенка, Г. П. Жаровської, А. В. Калініної, Ю. Б. Курилюка, А. П. Мозоля, С. А. Мозоля, М. С. Пузирьова, В. Г. Севрука, С. І. Халимона, Г. М. Чхеїдзе та інших учених. Окремі адміністративно-правові аспекти функціонування ДМС України розкривали О. О. Воронятніков, М. О. Єфремова, С. М. Кременчуцький, С. Г. Кривчук-Новак, А. В. Максименко, О. П. Сікорський, В. М. Снігур та ін.

Водночас аналіз наукових джерел свідчить, що більшість досліджень зосереджена переважно на загальних питаннях міграційної політики, адміністративно-правового статусу ДМС України, протидії нелегальній міграції та запобігання міграційно зумовленим злочинності. Натомість недостатньо розробленими залишаються питання теоретико-правових засад та основних напрямів діяльності ДМС України саме як суб'єкта індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням, що зумовлює актуальність цього дослідження.

Мета статті – визначення теоретико-правових засад та основних напрямів діяльності ДМС України як суб'єкта індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням.

Виклад основного матеріалу. У сучасній кримінологічній науці індивідуальне запобігання кримінальним правопорушенням розглядається як один із напрямів профілактичної роботи, спрямований на конкретну особу, яка

потенційно може вчинити правопорушення. Зазначена форма превенції базується на прогнозуванні ризиків на базі поведінкових, соціальних та правових факторів, що дозволяє вчасно виявити осіб із підвищеним рівнем ймовірності протиправної поведінки [1, с. 192].

Якщо говорити про безпосередню діяльність ДМС України, то слід звернути увагу на те, що така робота набуває особливого значення, оскільки служба щоденно взаємодіє з широким колом осіб, зокрема громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, у сферах, пов'язаних із документуванням, міграційним контролем і легалізацією перебування.

Метою індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням, яке здійснює ДМС України, є вплив на правосвідомість конкретної особи, зміцнення її правової культури та формування мотивації до правомірної поведінки. Такий вплив може здійснюватися через персональні бесіди, попередження, профілактичні заходи у межах чинного законодавства, а також шляхом співпраці з іншими суб'єктами профілактики (Національною поліцією (далі – НП) України, Службою безпеки України (далі – СБУ), органами соціального захисту тощо).

Індивідуальна профілактика з боку ДМС України особливо актуальна щодо осіб із так званим «неврегульованим» правовим статусом, зокрема шукачів притулку, осіб із судимістю або тих, хто вже мав конфлікти із законом і відповідно своєчасна й цілеспрямована робота в цьому напрямі дає змогу запобігати повторним або новим кримінальним правопорушенням, а також знижувати рівень соціальної напруги в суспільстві.

Процес індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням розпочинається з моменту, коли уповноважені органи отримують достовірну інформацію про особу, поведінка якої свідчить про потенційні загрози з боку цієї особи, що можуть призвести до вчинення кримінально протиправного діяння. На практиці виявлення таких осіб, а також визначення обґрунтованих підстав для здійснення профілактичної роботи є складним завданням, що потребує глибокого аналізу поведінкових ознак, соціального оточення та інших ризикових факторів.

Практичний досвід доводить, що окремі особи, які мають зв'язки з кримінальними угрупованнями, ведуть ризиковану діяльність або регулярно контактують із маргіналізованими групами населення, можуть становити підвищену небезпеку для суспільства. У такому випадку постає потреба у постановці таких осіб на індивідуальний профілактичний облік, що дає змогу своєчасно впливати на їхню поведінку через правові та соціальні механізми.

У контексті діяльності ДМС України це завдання ускладнюється через обмежений доступ до повної інформаційної бази щодо поведінкових характеристик мігрантів, осіб без громадянства або шукачів притулку, а також

недостатній рівень оперативного обміну інформацією між суміжними структурами, такими як НП України, СБУ, Державна прикордонна служба України (далі – ДПСУ) тощо, що свідчить про необхідність не лише вдосконалення аналітичних та моніторингових механізмів у роботі ДМС України, а й налагоджування міжвідомчої взаємодії з метою формування єдиної профілактичної платформи.

У системі суб'єктів індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням ДМС України посідає специфічне місце, з огляду на характер своєї діяльності. Як центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері міграції, громадянства, легалізації перебування іноземців та осіб без громадянства, ДМС України щоденно контактує з широким колом осіб, які можуть становити потенційні ризики з точки зору криміногенного впливу.

На сьогоднішній день суттєво зростає значення превентивної функції ДМС України, яка, зокрема, реалізується через механізми індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням, що базується на прогнозуванні ймовірних ризиків через оцінку поведінкових, соціальних та правових характеристик особи. Сучасні наукові дослідження і правоохоронна практика вказують на ефективність цього підходу в запобіганні кримінальним правопорушенням, коли ризикована поведінка виявляється на ранньому етапі й нівелюється за допомогою правових та соціальних інструментів.

Особливої уваги заслуговує процедура виявлення окремих осіб, які ймовірно можуть вчинити кримінальне правопорушення у сфері міграції. Згідно з науковим та практичним підходами, цей процес передбачає аналіз широкого спектру характеристик, а саме соціального оточення, зв'язків із кримінальними угрупованнями, схильності до девіантної поведінки, а також загальної правосвідомості особи [2, с. 56; 3].

За результатами проведеного дослідження вважаємо за доцільне виділити низку основних напрямів діяльності ДМС України у цій сфері.

Насамперед, це виявлення та нейтралізація криміногенних чинників, таких як: наявність непідтвердження законних підстав для перебування на території України, підробка документів, пов'язаних із міграційним статусом, а саме посвідки на тимчасове або постійне проживання, посвідчення біженців тощо, тривале перебування осіб без реєстрації місця проживання, спроби використання фіктивних шлюбів із метою легалізації статусу, участь мігрантів у неформальних або кримінальних угрупованнях тощо, що впливають на формування протиправної поведінки окремих категорій осіб, дозволяє своєчасно виявляти загрози та реалізовувати превентивні заходи.

Робота щодо виявлення таких чинників передбачає застосування як адміністративно-правових, так і аналітичних методів, зокрема через

проведення комплексних перевірок документів, здійснення моніторингу міграційних потоків, взаємодію з консульськими установами та ДПСУ для перевірки легальності в'їзду та перебування іноземців на території України тощо [4].

Діяльність ДМС України щодо попередження, припинення та розслідування правопорушень у сфері міграції, що передбачає проведення роз'яснювальної роботи серед іноземців, осіб без громадянства та громадян України з приводу правових наслідків порушень правил міграційного режиму, що здійснюються шляхом персональних бесід, профілактичних листів, попереджень та впровадження планів внутрішньої безпеки в підрозділах ДМС України [2, с. 56], на нашу думку, сприяє формуванню системного підходу до індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням, що має значення як для забезпечення національної безпеки, так і для дотримання прав людини у сфері міграції.

Окрім того, нормативно закріплені повноваження ДМС України застосовувати адміністративні санкції відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) [5], проводити розслідування правопорушень у міграційній сфері в координації з іншими правоохоронними структурами [6] також сприяють формуванню ґрунтовного підходу для індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням у цій сфері.

Також, вважаємо за доцільне зацентрувати увагу на правовому оформленні, супроводі та реінтеграції осіб, постраждалих від торгівлі людьми, що в межах системи індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням з боку ДМС України можна віднести до стратегічно важливого напрямку профілактично-реабілітаційної роботи, спрямованого на відновлення правової культури та попередження подальшої кримінальної вразливості. Формами такого правового супроводу можна визначити участь у встановленні статусу жертви торгівлі людьми через сприяння у забезпеченні прав особи щодо доступу до медичних, соціальних, психологічних та правових послуг згідно із Законом України «Про протидію торгівлі людьми» [7], взаємодії з органами соціального захисту, центрами безоплатної правової допомоги та неурядовими організаціями для оформлення необхідних документів, отримання притулку або статусу біженця.

Не менш важливим є і соціальний напрям, який, на нашу думку, включає надання місця тимчасового проживання та психологічної підтримки, залучення осіб до програм освіти, професійної підготовки, курсів соціальної адаптації, надання одноразової фінансової допомоги відповідно до умов різних державних програм тощо. Отже, інтеграція зазначених напрямів у сукупності може стати фундаментом посилення національної безпеки в цілому через впровадження таких гуманістичних стандартів превентивної діяльності.

Одним із важливих напрямів діяльності ДМС України у сфері індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням можна визначити виявлення осіб, причетних до кримінально караних діянь, а також здійснення відповідних заходів щодо їх ідентифікації, перевірки міграційного статусу та організацію подальших процедур примусового повернення або видворення.

Розшук правопорушників реалізується через оперативну взаємодію з іншими правоохоронними структурами, зокрема НП України, підрозділами Міністерства внутрішніх справ України, ДПСУ та СБУ тощо. Виявлення таких осіб зазвичай відбувається під час здійснення планових заходів міграційного контролю, проведення операцій типу «Мігрант» або за результатами аналітичної та оперативної інформації щодо нелегального перебування іноземців на території України.

За наявності підстав для підозри в причетності до протиправної діяльності ДМС України здійснює перевірку особи, встановлює її правовий статус, з'ясовує обставини перебування в Україні. У разі відсутності законних підстав для подальшого перебування запускається процедура примусового повернення чи видворення відповідно до Інструкції про примусове повернення та примусове видворення з України іноземців та осіб без громадянства, затвердженої спільним наказом Міністерства внутрішніх справ України, ДПСУ та СБУ [8].

Показовими є випадки, коли у процесі ідентифікації були виявлені іноземці, оголошені в міжнародний розшук каналами Інтерполу, що зумовило передачу їх до відповідних органів для екстрадиції [9]. Так, у 2024 р. ДМС України зафіксувала 3 058 випадків виявлення нелегальних мігрантів, із яких 2 288 чоловіків і 770 жінок, що дещо менше порівняно з 2023 р., коли було виявлено 3 389 осіб. Це може свідчити про часткове зниження потоків нелегальної міграції або ефективніше попередження порушень на етапі в'їзду [10].

У свою чергу, протягом 2024 р. ухвалено 2 657 рішень про примусове повернення іноземців, тоді як у 2023 р. ця цифра становила 2 891. Окрім того, примусово видворено 400 осіб, що демонструє стабільність застосування заходів депортаційного характеру як інструменту індивідуального запобігання правопорушенням міграційного характеру [11].

У 2024 р. також було ухвалено 3 800 рішень про заборону в'їзду до України, що є важливим превентивним заходом, спрямованим на недопущення в'їзду осіб, причетних або потенційно схильних до протиправної діяльності. Водночас у 225 випадках особи були розміщені у пунктах тимчасового перебування іноземців і осіб без громадянства, що є важливим етапом у підготовці до видворення та проведенні супровідної перевірки їх міграційного статусу.

Наприклад, у Харківській області, зокрема, у 2024 р. було складено 565 документів про примусове повернення [12], 141 рішення про примусове видворення, 86 заборон до в'їзду, а також фактично видворено 5 осіб. У місті Києві та Київській області, за офіційними повідомленнями Центрального міжрегіонального управління ДМС України, за перші місяці 2024 р. ухвалено близько 100 рішень про примусове повернення, з яких виконано понад 60. Також прийнято 10 рішень про примусове видворення, з яких виконано 6. Варто відзначити, що упродовж 2024 р. ухвалено понад 400 рішень про заборону в'їзду на територію України.

У межах адміністративної практики складено понад 400 протоколів про адміністративні правопорушення, накладено штрафів на загальну суму близько 1,2 мільйона гривень, із яких фактично стягнуто понад 1,1 мільйона гривень [13].

Окремо слід згадати результати проведення цільової операції «Мігрант» на території Київської області, у межах заходів якої ухвалено 41 рішення про примусове повернення, з яких 18 виконано. Водночас ухвалено 3 рішення про примусове видворення та 54 рішення про заборону в'їзду іноземцям та особам без громадянства [14].

У Закарпатській області, яка характеризується особливою міграційною активністю через своє прикордонне розташування, було виявлено значну кількість порушень. Зокрема, на першому етапі операції, що стартував у травні 2024 р., до адміністративної відповідальності було притягнуто 41 особу, а саме 33 особи за вчинення правопорушення, передбаченого за ст. 203 КУпАП, а 8 за ст. 205 КУпАП. Було прийнято 5 рішень про примусове повернення осіб, які перевищили терміни перебування в Україні, а також накладено штрафів на загальну суму близько 122 000 гривень [15].

У подальшій фазі операції на території області виявлено 37 нелегальних мігрантів, ухвалено 32 рішення про примусове повернення, 6 рішень про примусове видворення та 66 рішень про заборону в'їзду на територію України [16]. У свою чергу, Одеська область продемонструвала високий рівень контролю над міграційними процесами. Згідно з інформацією обласного управління ДМС України, в межах операції «Мігрант» за 2024 р. було ухвалено 112 рішень про примусове повернення, 15 рішень про примусове видворення та 84 рішення про заборону в'їзду іноземців [17].

Отже, проведений порівняльний аналіз регіональних показників підтверджує важливість та ефективність реалізації заходів примусового характеру в системі контролю за міграційними процесами в Україні і може розглядатися в якості зразку щодо виявлення, документування та реагування на порушення у сфері міграційного законодавства.

Так, узагальнення статистичних даних демонструє високу інтенсивність роботи ДМС України у сфері виявлення осіб із ризиком вчинення правопорушень саме через реалізацію функцій ідентифікації, перевірки статусу та видворення, що свідчить про якісну спільну роботу Служби з підрозділами НП України, ДПСУ, СБУ тощо, яка за своєю сутністю сприяє своєчасному реагуванню на випадки нелегального перебування, використання підроблених документів, а також виявленню фактів участі іноземців у транснаціональній злочинності.

Висновки. За результатами проведеного дослідження обґрунтовано, що ДМС України посідає специфічне місце у системі суб'єктів індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням. Це зумовлено її повноваженнями у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів, а також безпосередньою взаємодією з іноземцями, особами без громадянства, шукачами притулку та іншими категоріями осіб, які можуть перебувати у зоні криміногенного ризику.

Установлено, що індивідуальне запобігання кримінальним правопорушенням у діяльності ДМС України має персоналізований характер і реалізується через виявлення криміногенних чинників у міграційному середовищі, перевірку законності перебування іноземців та осіб без громадянства в Україні, запобігання використанню підроблених документів, проведення профілактичної та роз'яснювальної роботи, застосування адміністративно-правових заходів реагування, участь у процедурах примусового повернення і видворення, а також взаємодію з правоохоронними та іншими суб'єктами профілактики.

Доведено, що ефективність діяльності ДМС України у цій сфері залежить від належної міжвідомчої координації, своєчасного обміну інформацією, цифровізації міграційного контролю та розвитку аналітичних інструментів оцінки криміногенних ризиків. Отже, ДМС України доцільно розглядати не лише як орган адміністративного управління у сфері міграції, а і як важливий інституційний елемент системи індивідуальної кримінологічної профілактики.

Конфлікт інтересів. Авторка декларує, що немає конфлікту інтересів стосовно даного дослідження – фінансового, особистого, авторського чи іншого, який міг би вплинути на дослідження та його результати, представлені в цій статті.

Політика використання штучного інтелекту. Авторка декларує, що під час створення даної роботи не використовувала методи штучного інтелекту.

Література

1. Корягіна А. Запобігання злочинності як різновид соціально-профілактичної діяльності. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 11. С. 191–196.
2. Репело В. В. Адміністративно-правові засади діяльності Державної міграційної служби України: дис. ... д-ра філософії: 081. Дніпро, 2021. 260 с.
3. Халимон С. І., Ковальчук Ю. В. Незаконна міграція осіб призовного віку через державний кордон України: аналіз громадської думки. *Law&Border / Закон і кордон*. 2024. № 2(4). С. 203–225. <https://doi.org/10.32453/913eg760>
4. Бичай Р. Р. Державна міграційна політика України в умовах воєнного стану: проблеми реалізації. *Сучасні виклики для міграційної політики: правові, освітні та історичні аспекти*: матеріали наук.-практ. круглого столу (м. Суми, 24 черв. 2023 р.) / ред. кол.: В. М. Завгородня, А. М. Куліш та ін. Суми: Сумський державний університет, 2023. С. 4–7. <https://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/97408>
5. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон від 07.12.1984 р. № 8073-Х. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. Дод. до № 51. Ст. 1122.
6. Про затвердження Інструкції про порядок прийняття Державною міграційною службою України та її територіальними органами рішень про заборону в'їзду в Україну іноземцям та особам без громадянства: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 17.12.2013 р. № 1235. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0025-14#Text>.
7. Про протидію торгівлі людьми: Закон України від 20.09.2011 р. № 3739-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 19–20. Ст. 173.
8. Про затвердження Інструкції про примусове повернення і примусове видворення з України іноземців та осіб без громадянства: наказ Міністерства внутрішніх справ України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Служби безпеки України від 23.04.2012 р. № 353/271/150. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0806-12#Text>.
9. Правоохоронці та співробітники міграційної служби виявили іноземця, якого розшукує Інтерпол. *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/news/region/16343.html>.
10. Незаконні мігранти в Україні: скільки їх є і які заходи вживаються проти них? *Visit Ukraine*. URL: <https://visitukraine.today/uk/blog/5812/illegal-migrants-in-ukraine-how-many-are-there-and-what-measures-are-taken-against-them>.
11. Статистичні дані. *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/diyalnist/statistichni-dani.html>.
12. Протидія нелегальній міграції, як один із пріоритетних напрямків роботи ДМС. *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/news/region/17713.html>.
13. Київщина: результати роботи щодо протидії нелегальній міграції. *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/news/region/16124.html>.
14. Операція «Мігрант» на Київщині: виявили понад 150 порушників законодавства. *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/news/region/17155.html>.
15. На Закарпатті притягнули до відповідальності 41 порушника міграційного законодавства. *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/news/region/16451.html>.
16. На Закарпатті підбили підсумки чергової операції «Мігрант». *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/news/region/17502.html>.
17. Результати операції «Мігрант» на Одещині. *Державна міграційна служба України*. URL: <https://dmsu.gov.ua/news/region/17564.html>.

THEORETICAL AND LEGAL PRINCIPLES AND MAIN AREAS FOR ACTIVITY OF THE STATE MIGRATION SERVICE OF UKRAINE AS A SUBJECT OF INDIVIDUAL PREVENTION OF CRIMINAL OFFENSES

V. Belinska

Abstract. The article examines the theoretical and legal principles and main areas for activity of the State Migration Service (SMS) of Ukraine as a subject of individual prevention of criminal offenses. It is substantiated that in the conditions of intensification of migration processes, the spread of illegal migration, the use of forged documents and the unregulated legal status of certain categories of foreigners and stateless persons, the importance of the preventive function of the SMS of Ukraine in ensuring the security of the state and society is increasing.

It was determined that individual prevention in the activity of the State Migration Service of Ukraine has a personalized nature and is aimed at identifying persons whose behaviour, legal status or social ties may indicate criminogenic risks. It was emphasized that such activities are implemented by verifying the legality of the stay of foreigners and stateless persons in Ukraine, identifying the facts of the use of forged documents, conducting preventive and explanatory work, applying administrative and legal response measures, as well as participating in the procedures of forced return and expulsion. It was found that the effectiveness of individual prevention in the migration sphere depends on proper interagency interaction of the State Migration Service of Ukraine with the National Police of Ukraine, the Security Service of Ukraine, the State Border Guard Service of Ukraine, social protection bodies and other prevention subjects. Based on the generalization of statistical and practical materials, it was proven that measures of migration control, identification, entry ban, forced return and expulsion are important tools of individual criminological prevention. It is concluded that it is advisable to consider the State Migration Service of Ukraine not only as an administrative management body in the field of migration, but also as an important element of the system of individual prevention of criminal offenses.

Keywords: State Migration Service of Ukraine, individual prevention, criminal offenses, migration sphere, illegal migration, foreigners, stateless persons, criminogenic risks, forced return, forced expulsion.

Стаття надійшла до редакції / Received: 27.03.2026

Прийнята до друку після рецензування / Revised and Accepted: 16.04.2026

Дата публікації статті / Published: 21.04.2026.